

Min musikk

MIKAL KRISTIANSEN (14), SKOLEELEV

– System of a Down med «Steal this album». Liker den musikken. Bra utvalg. Det er sånn musikk jeg liker. Rock og sånn.

Lydsjekk

Sørlandslista

plass	Artist/platetittel	Sist uke	Antall uker
1	Span Mass distraction	3	2
2	Norah Jones Feels like home	2	4
3	Sondre Lerche Two way monologue	12	2
4	Simon & Garfunkel The essential	1	9
5	Kim Larsen & Kjukken 7-9-13	6	2
6	Evanescence Fallen	(re)	14
7	Matchbox Twenty More than you think you are	5	4
8	Shania Twain Up	11	9
9	The Darkness Permission to land	17	9
10	Johnny Cash The essential	(-)	1
11	Hans Martin Landet der solen ej går ner	19	6
12	Pet Shop Boys PopArtHits	(-)	1
13	Magnet On your side	7	3
14	Minor Majority Up for you & I	18	6
15	Erik Faber Century	10	10
16	Probot Probot	15	3
17	Dido Life for rent	14	18
18	Morten Abel Being everything, knowing nothing	4	17
19	Sissy Wish You may breathe	8	3
20	Thomas Dybdal Stray dogs	16	7

Basert på oppgaver fra: Platekompaniet (Kr.sand), Rockline (Kr.sand), Hysj!Hysj! (Kr.sand), Apollo (Mandal) og Platebaren (Grimstad).

HIPPIENE KOMMER: Det legendariske rockebandet Karlsøy Prestegaard fra hippie-øya Karlsøy utenfor Troms er klare for Quart. Her spiller de på sin egen festival i 2002 – en festival som blir overvåket av kystvakten! Stein Olsen i midten, sønnen Ariel (t.h) og broren Bjørn Ole (t.h). FOTO: JON TERJE EITERÅ, BLADET TROMSØ

Hippie-legender til Quart

Det legendariske rockebandet Karlsøy Prestegaard forlater sitt hippie-paradis i havgapet for å snu Quart-festivalen på hodet.

AV ØVIND HOLTHE

KRISTIANSSAND: – På Quartfestivalen slipper vi i hvert fall å bli overvåket og avlyttet av kystvakten, smiler låtskriver og frontfigur Stein Olsen (49). Hvert år i august arrangerer han musikkfestival på hippie-øya Karlsøy i Troms. I fjor anker kystvakten opp to båter for å overvåke arrangementet.

Da han i 1977 kjøpte den gamle prestegården på øya var det for å søke individuell frihet. Ut av slikt kommer det gjerne musikk, og etter kort tid var bandet Nordnorsk Rockensemble etablert. Dette bandet ble

forløperen til Karlsøy Prestegaard.

– Vi øvde på båten vår, en loddesnurper. Lydanlegget sto i front av båten. Vi fisket i Barentshavet for å tjene til livets opphold, men så snart vi hadde pause fra arbeidet, så øvde vi langt der ute i havet, forteller Olsen.

I denne perioden ble også Karlsøy invadert av mennesker som søkte et alternativt samfunn basert på geithold, rock'n roll og åndelig frihet i alle retninger. I perioden 1977 til litt utpå 80-tallet bodde det nærmere 100 ulike personer i Prestegården til Olsen. Et kunst- og rock kollektiv av dimensjoner.

Det er ingen hemmelighet at det ikke bare var lett og speilegg som gjorde at folket på Karlsøy var fornøyd med livene sine.

– Jeg har vært borti det meste, forteller Olsen – lei av dophistoriene på Karlsøy.

Bandet Karlsøy Prestegaard har skiftet besetning flere ganger, men grunnstammen – gammelrockerne

Stein Olsen og Arne Lund – er fortsatt punkete som aldri før. Senest i desember i fjor holdt de en konsert i Tromsø som ble møtt med tastaturvasjoner av avisens Nordlys.

– Vi er bedre enn noen sinne og tekstene er fortsatt aktuelle, mener Olsen. Hans politiske ståsted er en smule til venstre, og låter som «Khomeini», «Dyret (666)» og «Barn av lyset» har foreløpig fått kultstatus. Utgivelsene til bandet er nærmest umulig å oppdrive. Alt er revet vekk.

– Det siste jeg hørte var at [p-en «Dyret»] ble solgt for 4000 kroner av en samler, sier Olsen.

All Solbakken i Quartfestivalen er strålende fornøyd med nordlendingne inntar Sørlandet i juli.

– Jeg fikk et tips fra Anja på Paddys, og etter å ha sjekket ut bandet på nettet var jeg aldri i tvil. Dette er midt i blinken, vi snakker attitude og rockehistorie så det holder, sier Solbakken som mener Karlsøy Prestegaard er et must å få med seg under festivalen.

LOKALANMELDELSE

HELLIG OVERBEVISENDE

THOM HELL
THE WHILE YOU'RE WAITING EP.
(CHEWINPINE/VME)

Ei erteplate fra Thomas Helland fra Kristiansand. Rett og slett fordi dette nok en gang er så bra fra Hell at ventetiden på et helt album nærmest blir smertefullt.

Denne gangen får vi drøye sytten minutter fordelt på fem låter. I forhold til hans første EP, «Tremendous sinner», er det meste mer naktet på «The while you're waiting». Dermed overlates det meste av ansvaret for kvaliteten til melodiene og Thom Hells stemme. Og det holder i massevis. Åpneren «Montebello» griper tak i deg umiddelbart. På «Don't you worry» får Hell vokalhjelp fra Marte Wulff. Hjerteskjærende vakkert. «Mary's away» er en klassisk pianoballade som kunne glidd perfekt inn i katalogen til Paul McCartney. «Easy on that whiskey» er EP'ens svakestelste låt, men har likevel sin sjarm med sitt lett slentrende jazz-preg. Her er Hell nærme Elvis Costello sin sedvanlige melodiføring.

«Missing home» var et høydepunkt på «Tremendous sinner». Her får vi den på nytt i en såkalt «easy version». Låten er så sterk at den kan være med på alle platene til Thom Hell de neste tyve årene.

«On it's way» avslutter. Den tar av med sine saftige vokalharmonier. Her har han med seg The Love Connection med blant annet Frank Hammerland. At Hammerland spiller bass i bandet til Thom Hell, forteller hvor sterk dette er. En av landets største popkomponister henger ikke rundt med duster.

RUNE SLYNGSTAD

DÅRLIGE LÅTER

BØYGARD
BELLY DREAM.
(MBS FARMEN)

Søstrene Anita og To-ve Bøygard kommer fra Ål i Halingdal. Nå bor de i Oslo, og sysler med musikk når de ikke gjør verdifullt arbeid for å hjelpe narkomane og prostituerte.

Så veldig verdifullt er dessverre ikke albumet «Belly dream». Her er stunder som fungerer. «You're so tall» er en ålreit visefolk-ballade i Unni Wilhelmssen-land. Et annet høydepunkt er når Aslag Hauge fra Hellbillies synger duett med søstrene på «Welcome now».

De musikalske ferdighetene som utøves her er det ingenting å utsette på. Martin Hagfors fra Home-Groan er medprodusent, og Geir Sundstøl og Jørn Bøgeberg er to andre som legger igjen sine vitkort.

Problemet er at Bøygards folkrock har for få gode melodier. På sitt verste er dette langt fra noen «Belly dream», men kjedelig musikk som ikke fester seg.

RUNE SLYNGSTAD

IKKE HELT FERDIG

COMMUNIC-CONSPIRACY IN MIND
(SELVFINANSIERT)

Mandalitten Oddleif Stensland og Kristiansanderer Tor Atle Andersen har sitt daglige musikkvirke i bandet Scarriot. Nå har de slått seg på episk, powerinspirert metall, og dannet bandet Communic i tillegg. Demoen Conspiracy in Mind inneholder tre låter velspilt og godt produsert metall. Uforløst men med potensiale, for Communic viser gode takter med litt uferdige ideer. Bandet kan skille med lekkert utført gitararbeid, ren, kraftfull vokal og tigt rytmeseksjon, men kunne nok med fordel ha strammet opp låtstrukturen litt. Klarer de det til fullengderen kommer, har vi mye godt i vente! LARS ARE NEDLAND

GODBITER AV POP

WEEPING WILLOWS
PRESENCE (VIRGIN)

Dette svenske bandet har aldri maktet å følge opp debuten fra 1997. Den etter hvert så klassiske «Broken promise land». Her er de likevel veldig nærme. Åpneren «Stairs» er så bra i sin britpop-innpakning, at den alene er verdt en investering.

Her er flere godbiter som vandrer mellom deilige melankolske sfærer og mer direkte saker. Hele veien maktet Weeping Willows å lage pop for folket uten å glatte ut i for mange lettvinde klisjeer. Weeping Willows er mer gitarorientert og riffete enn noen sinne. Uten å miste grepet om det som teller. Nemlig de gode melodiene. RUNE SLYNGSTAD

ÅRETS BESTE SÅ LANGT

KANYE WEST
«THE COLLEGE DROPOUT»
(ROC-A-FELLA/UNIVERSAL)

Med jevne mellomrom kommer det noen som er utpekt til å redde hiphop-sjangeren. Og etter at Outkast har abstrahert begrepet til det ugjenkjennelige, er det godt at noen som Kanye West kan ta det tilbake til røttene. Og det klarer han uten å virke tradisjonell eller kjedelig én eneste gang.

West har allerede produksjoner for Jay-Z, Talib Kweli og Alicia Keyes bak seg, men soloalbumet overgår alle forventninger på beatfronten. Albumet lever på et slikt nivå som gamle soulplater, ofte spilt i dobbel hastighet som Aretha Franklins «Spirit in the Dark» og Chaka Kahns «Through the Fire». Over dette spytter Kanye nær perfekte rim som tar for seg den svarte virkeligheten heller enn de vanlige gangster-fantastiene. «The College Dropout» er en glede å høre på (selv om han gjerne kunne droppet noen skits), og bør kunne kjempe om tittelen «Årets hiphop-album» når den tid kommer.

WALTER N. WEHUS

LITT FLATT DENNE GANGEN

THE FLATLANDERS WHEELS OF FORTUNE.
(NEW WEST/PLAYGROUND)

Tre amerikanske hedersmenn med lang fartstid danser The Flatlanders. Trioen er Joe Ely, Butch Hancock og Jimmie Dale Gilmore. De veksler på hovedvokalen. Alle har ålreite stemmer. Ikke minst Gilmore som synger som en slags krysnag mellom Roy Orbison og Willie Nelson.

«Wheels of fortune» er hyggelig lytting om du liker americana med en ganske drøy dose folk og country. Låtene er variert i tempo og uttrykk. Men melodiene er aldri så sterke at du ønsker å høre The Flatlanders om og om igjen denne gangen. RUNE SLYNGSTAD

MER SJARM ENN INNHOLD

HELLO GOODBYE
HAUNTED HOLIDAY.
(RACING JUNIOR)

Svensk-norsk forbrødring som gir seg ulike utslag. Hello Goodbye har et album ute fra før, og dyrker også denne gangen musikalske stilskitte mellom det vakre, mollsternte og pønka kjellerrock. Bergenseren Frode Fivel er en av de sentrale aktørene både som sanger og sangskriver. Fra svensk side kobles han med de mer energiske og spenstige frasparkene til Lisa Lundquist. Som sist er ikke alt like spiselig. Noen av de mer viltre låtene er mer som energibobler å regne enn gode melodier. Kontrastene er likevel en del av sjarmen til Hello Goodbye. Og dette er antagelig en del morsommere og mer underholdende i konsertformat enn på plate. RUNE SLYNGSTAD

FETT MEN TOMT

AUF DER MAUR.
AUF DER MAUR. (EMI)

Dette er en god dose bedre enn det Courtney Love ga oss med «America's sweetheart» for noen uker siden. Melissa Auf der Maur og Courtney Love kommer fra samme band. Nemlig Hole. De rakk ikke å sette så veldig dype spor etter seg i Hole. Og klarer ikke det på egen hånd, heller.

Melissa har med seg de riktige vennene og musikerne for at det skal låte fett. Slike som James Iha fra Smashing Pumpkins og Josh Homme og Nick Oliveri fra Queens Of The Stone Age. Men det handler om å ha gode låter. Også her. Skal gitarifene og rockepiskene sette spor etter seg, bør innholdet og melodiene være bedre enn dette. Greit nok! Tøft nok! Men de gode og fengslende låtene mangler. RUNE SLYNGSTAD

GOD SOM FØR

MIKAL WIEHE.
KÅRLEK & POLITIK. (BONNIERAMIGO)

Hans musikalske broder forsvant for tidlig. Bjørn Afzelius gjorde mye minneverdig og bra. Mikael Wiehe ble aldri så stor kommersielt sett, men har fortsatt en del meldinger som det summer seg en radikal mann som har passert andre halvdel av livet.

Kledelig nok begynner Wiehe dette albumet med sin svensktstektede versjon av John Lennon sin «Grow old with me». Senere tolker han også Bob Dylans «Mama, You been on my mind». Alt det øvrige materialet er signert artisten selv. Det skjer med meningsfulle tekster og i tidvis delikate og storstilte arrangementer. Uten store, positive overraskelser.

Liker du Mikael Wiehe fra før, er derimot dette en bankers. RUNE SLYNGSTAD

